

Deputation et Par Drengene til at gaa hen til Mollerup og spørge, om de ikke kunne faa noget at spise, han har jo lovet dem varm Mad som Opmuntring for, at de udføre Arbejde for ham, det er hans Forretning, de have udført. Som Svar herpaa giver Mollerup sig til at slaa løs paa disse Drengene og skældte dem ud. Det er den Tak, de have for det Arbejde, de have gjort for ham! Det forekommer mig, at denne Sammenblanding af privat Geschäft og Stillingen som Forstander i det offentlige Tjeneste er ganske utilbørlig.

Der har været ført Klage over disse Forhold gentagne Gange. Jeg anser det for ganske umuligt efter hele det Grundlag, hvorpaa Bøgildgaard hviler, overhovedet at etablere gode Forhold der. Naar Ordføreren for Socialdemokratiet henstillede, at der blev solgt bort af denne Jord, siger jeg: Sælgt al Jorden, sælg Gaarden og sørg saa for, at de Drengene blive anbragte i Hjem, der ligge nærmere ved Havet, saa at de kunne faa Lejlighed til at bade, og paa saadanne Steder, hvorfra de kunne anbringes i Lære hos kyndige og gode Læremestre. Jeg ser, at „Ventegodt“, det Børne- eller Opdragelseshjem, der var ude paa Nørrebro, skal nedlægges. Jeg indrømmer, at det havde sine Mangler, det har for Resten ikke været de allerbedste Folk, der have været knyttede dertil, navnlig gælder det den tidligere Forstander, men alligevel viser det sig, at denne Institution, der har akkurat samme Slags Drengeskientel som Bøgildgaard, er inde paa den rette Vej. Børnene opholdte sig her udenfor den Tid, de ere paa Værkstedet, der sørges for, at de komme i teknisk Skole, der sørges for, at de komme til de bedste Læremestre. Disse Drengene, ofte udgaaede fra usle, elendige Hjem, som ere komne i Haandværksløre her i Byen hos dygtige Læremestre, have vist sig at blive gode, dygtige Svende, hvoriimod en meget stor Del af de Drengene, som have været paa Bøgildgaard, er kommen ud derfra som elendige Pariaer. Jeg har truffet mange af disse Drengene, som ere komne fra Bøgildgaard; efter at Samfundet har anvendt 2,000—3,000 Kr. paa dem, kan man træffe dem paa Kværtorvet som Drivere, i Prinsensgade, rundt omkring paa Knepper; de du ingenting til. Denne

Sammenblanding af stærkt moralsk defekte Drengene med Drengene fra pæne, hæderlige Hjem har ført moralsk Smitte med sig. Naar man ser en Dreng paa en 17—18 Aar, som er kommen fra Bøgildgaard, skulde man tro, han havde været i Tugthuset en 6—7 Aar. Han dur ingenting til, han er en Paria. Det første, de Drengene, der komme paa Bøgildgaard, lære — selvfølgelig ikke af Forstanderen, men af de rigtig lastefulde Drengene —, det er kønsligt Svineri. Det hersker der ogsaa paa andre af vore Anstalter, men Bøgildgaard har været en ren og skær Demoralisationsanstalt.

Hver Krone, det danske Samfund giver ud til Bøgildgaard, er Penge, der ere kastede i Rendestenen. Det bedste er at sælge den Anstalt og lade Jorden blive udstykket til Husmandsbrug og saa for de Penge, der komme ind derved, indrette virkelig tidssvarende Institutioner og ansætte Mænd og Kvinder, som virkelig kunne lede en saadan Anstalt. Men vil man ikke det, maa man gaa en anden Vej. Jeg har ogsaa noget Kendskab til Plejeforholdene omkring i Landet, jeg ved, der er mange ypperlige Plejehjem hos Gaardmænd, Husmænd, Boelsmænd, som have et særligt Tag paa at behandle disse Børn, og hvis man sagde til en saadan Mand: De skal ikke faa den almindelige Betaling, som er 80—100—200 Kr.; her er en Dreng, som er meget vanskelig; han trænger til megen Hvile og megen Søvn; for hans Hjerne er lille og svag, han har de og de Defekter; De maa ikke give ham for meget Arbejde, og De maa paa den anden Side sørge for at skaffe ham lidt mere Uddannelse end almindeligt; men til Gengæld faar De 300 Kr. for at tage den Dreng, saa tror jeg, mange Hjem vilde aabne sig ude paa Landet og i de smaa Købstæder — København vilde ikke saa godt egne sig dertil —, og jeg tror, at det Udbytte, der vilde komme ud deraf, vilde være langt betydeligere end det, vi nu faa ud af Bøgildgaard og andre Anstalter. Der er maaske mange Medlemmer, for hvem det ikke staar klart, hvad det er for en Paria, der kommer ud fra Bøgildgaard, men jeg vilde ønske, at man vilde komme derover og se paa Drengene eller se dem, naar de komme her til København og ikke du til nogen